

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Волим да причам са причљивим причама

Пред крај првог разреда, од библиотекарке сам на поклон добила књигу „Кога се тиче како живе приче“. Већ на распусту између првог и другог разреда, књигу ми је прочитала мама, али је од тада прошло пуно времена, па сам је сада сама обновила.

Књига ме је задивила, као и сам писац, који је веома духовит, маштовит и забаван. Мени се чини да никада не бих могла да дођем до свих тих идеја које има писац Дејан Алексић. Од почетка до краја, он прича са предметима, причама, ликовима и књигама.

Осим што писац може да прича са причама, занимљиво је и то што приче могу да разговарају међусобно, као и са сопственим ликовима.

У свим причама у књизи има много забавних мисли и догађаја. У причи „Исте приче“, када витез хрче, слова испадају из књиге, па прича мора да их скупља и враћа у себе. У „Причи која не може да заврши саму себе“, пужеви не воле да иду у Мексико, јер их тамо Мексиканци задиркују речима: „Мек си ко пуж“. Прави „шоу“! Писац је веома маштовит и када каже да се „размаженој причи“ чини да су, од кад је вук добио буве, сви зарези и тачке такође – буве. Свиђа ми се и пишчева идеја о доктору за „празне приче“, а док је писао „Причу о рупи“, писац се бринуо да ли ће слова почети да испадају кроз рупу у причи или да ће се прича прехладити од промаје која кроз рупу уђе. Никада до сада нисам упознала ни неку „алергичну причу“, као ни зид коме се цигле скупљају од срамоте... Уф, уф, уф – па зар није „фуј“ прогутати месец?

Једна од баш необичних прича у књизи се зове „Прича која бежи“. Она има особину коју до сада нигде нисам видела, а та особина је – бежање из књиге! Ти чак мораш целу књигу да ставиш испод нечега тешког да она не би побегла. Прича има само наслов, док је испод празно. Читалац треба да пошаље писцу имејл да би добио од њега причу која бежи. Веома „кул“! Никада до сада нисам доживела то да могу да комуницирам са писцем!

Све време проведено уз књигу „Кога се тиче како живе приче“ за мене је било дивно, баш као и када сам у другом разреду читала књигу Дејана Алексића, „Чудесни подвизи Азбучка Првог у тридесет слова“, исто за такмичење „Читам, па шта“.

Једини проблем је што сам ових дана, док сам читала „Кога се тиче како живе приче“, имала богиње. Ипак, читање ми је пружио лепо опуштање и разоноду.

Дејан Алексић каже да нико не воли крајеве прича, а ја их баш волим, зато што сам срећна што сам прочитала ту неку књигу, па сада могу да пишем о њој.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Маиша

